

Els dies, les setmanes

A vegades em fa mandra imaginar que després del dilluns arribarà el dimarts i després el seguirà el dimecres i que, així, anirem sumant fins al divendres, i que, empenyent la setmana com podem, el cap de setmana s'evaporarà lleuger com l'aigua al foc quan bullim verdura. Sense adonar-nos-en ens trobarem, de nou, cara a cara amb l'etern «sant-tornem-hi»: el diumenge. Saludar-lo esdevé, sense dubte, un pou de contradiccions, entre l'alegria expectant de gaudir d'un darrer dia lliure per esprémer, i l'enyorança del cap de setmana que comença a difuminar-se. Però, arribar-hi i tornar a arribar-hi i arribar-hi de nou, en bucle, és alliberador. És senyal inequívoc que seguim aquí. Que estem vius.

La lleugeresa dels dies és delicada i amb un punt de malícia. Quan les setmanes ens sobrepassen, els mesos, els anys... ens fem conscients de la fragilitat i volatilitat de tot plegat. Quan tenim fills, això encara es magnifica més. Mai abans havia passat tan de pressa el temps! És aleshores, quan hi penses, quan t'agafa una espècie de rampell embafador d'activitat frenètica: voler-ho fer tot abans de demà i queixar-nos de tot allò que no hem estat capaços de fer fins ara, amb la sensació absurda d'haver estat perdent el temps. Quan, en realitat, no estem perdent el temps fent coses que, aparentment no tenen cap utilitat, l'estem perdent si no som capaços de fer-nos conscients en tot allò que fem. Generar records.

Quan canviem d'any, o canviem de xifra o patim un canvi bruscat en la nostra vida, ens envaeix una espècie de revolució: volem canviar-ho tot. Canviem de "look", canviem de gimnàs, canviem d'estil de vestir, d'amistats, canviem de lloc on viure i de pensaments i, fins i tot, canviem de feina, en alguns casos. Però, nosaltres, qui som? Sovint, exactament els mateixos. I no ens adonem que no hi ha canvi més gran que el que ens comença a créixer dins.

Fa pocs dies, els seus i la nostra ciutat han perdut Khaled Khatib, promotor del banc de sang de Manresa. Reconec que no havia tingut gaires oportunitats de conversar-hi de tu a tu, tot i que si d'entrevistar-lo en alguna ocasió. Perdre'm algú així, enmig d'un món d'afamats per ser més i millors que els altres, em sap greu. Pur egoisme, segurament, si calibro els aprenentatges que n'hagués pogut extreure. La seva pèrdua reivindica l'absència mesurable en quilos: els que pesen les desenes i centenars de comentaris bonics al voltant de la seva figura. Quants records reals i purs va generar en Khaled, i quanta estima va saber transmetre. Que real i trist alhora. Seria bonic que en fos partícip.

La petjada que deixa ens fa pensar en la importància del temps i en la pèrdua: no en la pèrdua del temps, sinó en la incapacitat de fer-nos conscients de la seva constant fuga. Se'ns escola sense compassió, i encara que les setmanes se'ns facin feixuges hem d'aconseguir trobar els al·licients suficients per no capficar-nos en fer llistes "fast" d'allò que ens resta fer, sinó generar memòries de qualitat sobre allò que hem viscut i ens ha portat felicitat. Khaled emprèn el seu viatge i ens deixa amb la presència de la seva absència. Compromès i solidari, la seva petjada exemplar hauria d'esdevenir el millor despertador per encarar tots els dilluns, dimarts, dimecres, dijous i divendres del món amb consciència i veritat.

